

www.jollibread.com

© Del text: 2022, Miquel Arguimbau Latorre

© De les il·lustracions: 2022, Cinta Arribas

© D'aquesta edició:

2022, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Grup Promotor, SL.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global, SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-18650-12-3

Dipòsit legal: M-2994-2022

Printed in Spain – Impres a Espanya

Primera edició: juliol de 2022

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

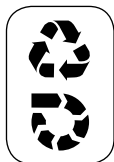
Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades
en la fabricació d'aquest llibre són reciclables
i compleixen àmpliament la normativa
europea de sostenibilitat, economia circular
i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

L'estiu de les llums misterioses

Miquel Arguimbau

Il·lustracions de Cinta Arribas

jollibre

*A les meves llums: Loli, Daniel, Miki, Xavi, Jana,
Cris, i els nets Dani i Adam (i els que vinguin)*

*A totes les persones i organismes que tenen cura
de conservar la natura*

La trucada

L'Albert havia acabat el segon curs de l'ESO. Tenia al davant tot l'estiu per... Bé, tenia al davant tot l'estiu sense saber què faria, si hi hauria viatge amb la família o, com els darrers dos anys, s'hauria d'inventar distraccions. Aquells primers dies sense l'obligació d'anar a l'escola els havia aprofitat per a no fer res, i la idea de no fer res al llarg de tres mesos el començava a preocupar. Tots els seus companys i amics ja li havien dit com passarien els mesos de vacances i ell es veia més sol que una palmera al mig d'un desert.

Estava dinant en companyia dels pares, tot i què «companyia» no li semblava la paraula correcta. La mare, una executiva d'una multinacional que sempre sortia de casa vestida

amb elegància, no deixava de mirar el seu portàtil i el pare, que treballava en un banc que s'acabava de fusionar amb un altre banc que ja havia estat fusionat més vegades, també estava pendent d'un altre miniportàtil de darrera generació. L'Albert es distreia mirant la des-tresa amb què els pares encertaven a posar-se la cullera a la boca sense mirar el plat.

Només el Marrec, el gos, trencava aquella situació de tant en tant amb pets silenciosos però molt pudents.

—La sopa és molt bona —va dir l'Albert.

La resposta va ser un intent de somriure de la mare, que continuava amb els ulls clavats a la pantalleta.

—Mare, per què cuines sempre tu, i el pare només quan convida amics i fa barbacoa?

—Aquesta sí que és bona! —va exclamar ella.

—Mare... —va intentar insistir-hi l'Albert.

—Manel, el teu fill pregunta per què només cuines quan fas barbacoa per als amics.

—Estic jo ara per preguntes d'aquesta mena, amb el neguit de saber si amb la fusió tindrè un càrrec més important o una indemnització i al carrer —va respondre el pare pendent d'uns gràfics.

El televisor —d'últim model— estava connectat tot i que, segons els pares, aquell era un artefacte que ja només servia per distreure la gent gran i els menors de deu anys. L'Albert s'adonà que hi havia imatges d'una sèrie; imatges sí, però no volum.

11

—Per què teniu el televisor connectat?

—Vaja, avui tenim el nen preguntador —va afirmar la mare—. Manel, vols dir-li el motiu pel qual la tele està en marxa?

—Per veure una sèrie que tothom segueix per l'ordinador, però nosaltres no podem deixar de fer el que fem amb els portàtils i així la veiem.

—Si no la mireu! —va exclamar l'Albert—. I a més està sense volum —i va encongir les espatlles.

—Escolta, Albert —era el pare qui parlava—, para de fer preguntes i deixa'ns treballar.

Aquesta tarda tinc una reunió molt important i la teva mare segur que també ha de fer alguna cosa de profit.

12 L'Albert es va acabar la sopa i, com que els pares també ho havien fet —tot i que no n'eren conscients, ja que continuaven ficant les culleres als plats com si les poguessin omplir—, va recollir-los i va anar a la cuina, on ja estaven servits els segons plats, que va portar a taula. Va esperar la reacció dels pares, que encara amb les culleres intentaven agafar el peix amb bròquil. La mare va fer un gest de no entendre com havia arribat a taula el segon plat, i el pare va agrair a la seva dona que l'hi hagués servit. I, en aquell moment, va sonar l'artefacte que faltava: el mòbil del pare.

En Manel el fa agafar —el tenia al costat del portàtil— i, després de comprovar qui li trucava i fer un gest d'incomoditat, va respondre amb un tros de peix a la boca.

—Digue'm!

Les paraules que el pare sentia l'estaven impressionant tant, que va deixar de mirar la pantalla del portàtil per buscar la mirada de la seva dona. Ella va entendre que alguna cosa greu estava passant. L'Albert els mirava tots dos.

—Però...

14 El pare va dir aquesta paraula després d'una bona estona.

—Terrible, sí. Ara l'hi diré. Ànim.

Passats uns minuts, la comunicació va acabar.

—Parla, Manel!

—El meu germà...

—Què? És mort?

—Ha patit un atac de cor.

—...I ha mort...?

—No... Però és terrible, Carme.

El pare estava molt abatut, com si hagués rebut un cop al cap i estigués més grogui que un boxejador a punt de perdre per KO, i, en canvi, la mare estava molt exaltada, a punt de saltar per damunt la taula i agafar el seu marit del coll per arrencar-li unes paraules.

—Si no ha mort, què passa?

—Tranquil·la, tranquil·la, Carme, perdona, no li passa res, ja està bé, s'haurà de cuidar i tot això...

—Però has dit «és terrible» i repeteixo les teves paraules.

—Ho és —va dir com si fos una sentència.

—Manel, què és tan terrible? —va exigir la mare.

—Saps què va dir el meu germà quan, després de tres minuts amb un peu fora d'aquest món, van aconseguir recuperar-lo?

—Com vols que ho sàpiga, Manel? —La mare havia abaixat els braços com a signe d'impotència.

Amb tot això, l'Albert va comprovar que la seva presència era una anècdota: estava assegut a la mateixa taula que els pares, però cap dels dos el feia partícip del que passava.

—Segons m'ha dit la Marga, la dona del meu germà: «Quan van aconseguir reanimar-lo li van preguntar si havia vist la llum blanca, no

li ho van repetir ni dues ni tres vegades, potser quinze vegades... I la resposta sempre va ser la mateixa...»

—No m'espantis, Manel.

16 El pare va fer un sospir, la mare el mirava amb angoixa i l'Albert, com que el tiet no havia mort, es començava a divertir davant de tant d'enrenou. Va aprofitar uns segons de pausa per pensar què pot dir una persona quan torna a la vida i li pregunten si ha vist la llum blanca: «truquin als fill», «ha vingut la meva parella?», «el Barça ha perdut?», «es pot saber què hi faig, aquí?».

—Escolta'm bé, Carme... I tu també, fill, vull que reflexioneu sobre el que ha dit el tiet en tornar a la vida, perquè són unes paraules transcendents.

L'Albert es va sorprendre que, de cop i volta, ell tornés a formar part de la família.

—El meu germà ha dit... «on tinc el mòbil?».

La mare va tapar-se la boca, ara molt oberta, amb una mà, mentre els seus ulls semblaven

dues mandarines, i un crit ofegat es quedava a mig camí de la gargamella.

—No som res, Carme. Només de pensar que per un segon no tinc localitzat el mòbil, m'entra un calfred i una angoixa...

—Que malament que ho deu haver passat el teu germà quan l'han ressuscitat!

—Sí, molt malament. Sense el mòbil no som res, Carme, res!

17

I mentre ambdós movien el cap ara cap a la dreta i ara cap a l'esquerra, van continuar obrint la boca per menjar sense deixar de mirar les pantalles.

Un decisió inesperada

18 Després d'haver passat tota la tarda sense fer res i arribada l'hora de sopar —els pares ja havien tornat de les reunions importants i havien estat una bona estona xerrant a la seva habitació— la taula els va tornar a reunir. Acabaven d'arribar les pizzes que havien demanat via internet.

L'Albert es va sorprendre que els portàtils estiguessin tancats, tot i que eren damunt la taula en estat d'espera.

—Albert, el pare i jo hem decidit enviar-te a casa dels avis.

L'Albert va admirar el lèxic executiu de la mare. Poques paraules per comunicar una decisió, i la paraula «enviar» la va relacio-

nar amb les comandes habituals que es fan a Amazon.

—Jo estic pendent —va prosseguir la mare— d'un viatge als Estats Units, on hi ha la seu de la multinacional, i arribat el cas, si el pare pot, vindria i mirariem de fer un recorregut per Apple Park, on tenim uns contactes.

—Un parc d'atraccions? —va preguntar l'Albert fent broma. 19

—No, ara mateix és el centre del món! —va dir el pare, ofès pel que ell creia ignorància del seu fill.

—Però els avis viuen a...

—Mallorca! —van respondre a l'uníson els pares.

—I vindríeu a veure'm?

—A Mallorca? Escolta, fill, Mallorca, com bé saps, és una illa. Imagina't que, esperem que no, anéssim a Mallorca i les illes es tornessin a tancar i no poguéssim tornar a la Península! Què fariem nosaltres mesos, o més d'un any, envoltats d'aigua?

—Teletreball —va suggerir l'Albert.

—Si hem de fer teletreball, millor a casa que no pas a la possessió dels avis. Mira, els avis i nosaltres ens parlem, poc, i de vegades preguntem com estan i coses d'aquestes. Però viure amb ells... al camp, ple de mosques, el soroll del tractor...

20 —A veure si ho entenc: jo vaig a Mallorca, a casa dels avis, que fa uns quants anys que no em veuen, i si l'illa es tanca, jo em quedo allà.

—No es tancarà! —va exclamar el pare.

—Si n'estiguéssiu tan segurs vindríeu a veure'm.

—La decisió ja està presa! Has estudiat de valent i és bo que tinguis relació amb els avis.

—Ja, per això fa anys que no els veig!

—No siguis irònic.

—No, mare, perdona. Mira, m'anirà bé. Segur que ells no dinen ni sopen amb els portàtils engegats.

—Albert! —va cridar el pare—. Va noi, ho has d'entendre, no et fa il·lusió canviar d'aires, conèixer Mallorca, anar a la platja...?

—Sí que em fa il·lusió, sí, però m'hauria agradat que també penséssiu a venir uns dies.

Hi va haver un silenci. Es van intercanviar mirades.

—Albert, de moment marxés demà passat, els avis ja ho saben i, si podem, vindríem uns dies o un cap de setmana...

—D'acord, pare. Per cert, si amb la nova fusió del banc t'acomiaden, tindràs més temps lliure?

21

—No m'acomiadaran, crec que tindrè més responsabilitats. M'ho mereixo! Reconec que hi ha companys molt competitiu, però incapaçs de superar el meu domini de les noves tecnologies... Mentre jo soc capaç d'aplicar les novetats en el moment que s'ofereixen, n'hi ha que ho deixen per a un altre dia i prefereixen anar a prendre una cervesa.

L'Albert va tenir una sensació agredolça. Creia que si el pare era acomiadat tindria més temps per compartir amb ell, però que si tenia més responsabilitats tot continuaria igual o pitjor.

—I una cosa més, fill —va afegir la mare—, hi aniràs amb el gos.

—A veure si aquest animal es purga menjant herbes mallorquines! —va afegir el pare mig tapant-se el nas.

—Es diu Marrec i sempre parleu d'ell dient-li «gos» o «aquest animal» —va protestar l'Albert just quan els portàtils tornaven a centrar l'atenció d'en Manel i la Carme.

Esperant l'Albert

L'àvia i l'avi eren a la cuina preparant una amandada amb els tomàquets, enciams, cebes i pastanagues del seu hort.

—Jaume, no hi posis tanta ceba, que després et canta s'alè.

—Dormiré donant-te s'esquena —va riure l'avi—. És ceba dolça, dona!

—Quina barra que tenen na Carme i companyia. Fa anys que no ens venen a veure i ara ens envien n'Albert perquè segur que ells volen fer un viatge tots sols ves a saber on. Creus que s'al·lot s'ho passarà bé amb noltros? Tenc tanques ganes de veure'l!

—Depèn de com hagi crescut s'infant. No m'agradaria, però, que passàs tot lo dia tancat

a s'habitació jugant a ses maquinetes, com fan molts! —va dir l'avi—. Si és llest, s'ho passarà beníssim, i creu-me que me fa molta il·lusió que vingui.

—I a mi també. Ja veurem si li agrada es menjar que feim noltros...

24 —No ho dubtis, Aina; a qui no li pot agradar menjar pollastre que ha corregut per fora vila, o conill, o fruites collides de s'arbre, o truites amb ous que de tan frescs com són encara estan calents, o...

—Idò als qui només s'alimenten de menjar hamburgueses de ves a saber quina carn, si és que hi posen carn...

Van seure a taula, on ja hi havia formatge, aigua, pa i una ampolla de vi.

—Quan arribi na Margalida li direm que n'Albert arribarà passat-demà. No es veuen d'ençà que eren petits —va dir l'avi.

—Sí, mira, estic contenta. Ja era hora. Pareixia com si ho amagàssim.

—Romanços! És que d'ençà que na Margalida viu amb noltros no hi ha hagut cap moment

per parlar seriosament amb sos de sa Península!
—va bramar l'avi—. Fan quatre telefonades l'any i quan proves de començar una conversa te diuen «ui, et deixo que tinc una trucada molt important». Ho hem intentat mil vegades, i mil vegades «ara no tinc temps de parlar, ja us trucaré demà».

—No t'exaltis, que no te va bé, Jaume. Què te pareix, si després de sopar esperam na Margalida asseguts davall s'olivera?

25

—Tu el que vols és mirar si els tornes a veure —va assegurar l'avi amb un somriure poc dissimulat assenyalant cap al sostre amb un dit.

—No siguis beneit! Ja saps que vaig decidir que, si volen, ja vendran ells. Ja fa molts d'anys d'allò.

—Tu pots dir el que vulguis, Aina, però més d'una vegada t'he glapida mirant es estels.

—M'agraden! I saps que també estudiï es firmament, a sa meva manera, però ho faig!

—Ja ho sé, ja, que t'agraden! Sempre que en tens s'ocasió assenyales constel·lacions,

planetes... per no parlar de ses nits de pluja d'estels.

—Au, va, ruc! —l'àvia va colpejar l'esquena de l'avi—, que bé que t'agradava que mos tomàssim en terra per mirar cap al cel!

—Érem joves, Aina, ja m'entens!

26 —Ho veus com tenia raó, Jaume? —va assegurar l'àvia fent un gest de fàstic.

—I ara què tens, Aina?

—És dolça, però aquesta ceba te fa cantar s'alè! Que no te passi pes cap fer-me sa besada de bona nit!

—No hi ha nit sense besada abans d'aclucar es ulls per dormir —va dir contundent l'avi.

L'àvia se'l va mirar posant-se els braços a la cintura com si fossin les nanses d'un gerro.

—Mem, homenot, és vera que mai no ens adormim sense una besada, però te record que ses besades també es poden fer a plena llum del sol, i darrerament has agafat es costum d'anar-te'n de ca nostra amb un «ara

torn». Abans si un des dos sortia sense s'altre, sempre ens besàvem.

—Mos feim grans, Aina.

—Motiu de més per no perdre es bons costums.

—Tens raó, sempre tens raó... Llevat de quan no en tens —va ironitzar l'avi.

—Llevem sa taula i anem a s'olivera. Agafaré una jaqueteta, que a defora fa fresca.

27

Poc després van seure a terra, sota un arbre centenari ple d'olives que deixava que un alè de vent jugués amb les branques.

Aquell no era un arbre qualsevol per a l'Aina, ella l'estimava i de vegades fins i tot li parlava. Quan era una nena ja formava part de la seva vida, ja que aquella finca on era asseguda a terra, havia estat propietat dels seus avantpassats i allà hi havia nascut feia seixanta-vuit anys.

La lluna nova permetia lluir els estels i l'àvia no se'n podia estar, de mirar-los. Menjaven cigreres i respiraven relaxats, acompanyats pel

cant dels grills i per les ovelles que, en moure's, feien sonar les esquelles.

Els lladrucs de l'Orió, el seu gos, i els crits alegres de la Margalida van trencar la serenor del moment.

—Padrina, padrí, ja som aquí.

28 Com si fessin una cursa a veure qui abraçava primer els avis, la Margalida i l'Orió corrien cap a ells. El gos es va abalancar sobre l'avi i li va llepar la cara amb la llengua plena de baves, mentre la noia mirava d'abraçar-los als tres.

—Orió, no me llepis pus sa cara, que després sa padrina me diu que la tenc bruta!
—protestava l'avi.

L'Orió va obeir i se'n va anar a beure aigua. Els avis van aprofitar per anunciar l'arribada de l'Albert a la Margalida. Malgrat que eren cosins, mai no havien compartir reunions familiars ni jocs, més enllà d'alguna ocasió en què la família s'havia reunit, però d'això feia ja massa temps. La mare de la Margalida era germana de la Carme i les dues van néixer a Mallorca,

però quan la Carme va marxar a Barcelona a estudiar a la universitat i va conèixer en Manel, a poc a poc es va anar distanciant de les seves arrels. Es van casar en acabar la carrera i els compromisos laborals encara van marcar més la separació. Després de néixer l'Albert, durant quatre estius van anar uns dies a Mallorca, però en Manel sempre deia que anar-hi de visita estava bé, però no pas passar-se «els únics dies que tenien de vacances» en un lloc sense piscina, envoltat d'animals, i que preferia un hotel per no haver de fer res més que sortir per anar als restaurants i navegar en el iot d'un amic. La Carme també estava d'acord amb el raonament, i sense adonar-se'n es van anar separant físicament i mental.

La Margalida, quatre anys més gran que l'Albert, es va il·lusionar amb la bona nova. Els seus pares, metges, havien marxat ja feia sis mesos a Cap Verd com a col·laboradors d'una ONG. Sempre que podien es comunicaven via internet, i la jove acceptava la seva absència,

perquè entenia la situació i considerava que també els pares feien un sacrifici en separar-se d'ella. A més, com que vivia amb els avis, rebia molt d'amor i aprenia a cuidar l'hort i els animals. Tenia amigues i amics, i precisament aquella nit havia anat a sopar a casa de la millor amiga, l'Esperança, que estaria tot l'estiu fora per anar a estudiar anglès a Escòcia. Però la Margalida tenia moltes ganes de gaudir l'estiu amb els padrins sense haver d'anar a l'escola, per passar moltes hores amb ells.